

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1

Januar 1966

3. årgang

Til Herren rett omvendt.

Av Ole Brandal

Herrens ord sier: Omvend dere, for uten omvendelse kan vi ikke komme inn i Guds rike.

For meg som mener meg å være omvendt, melder dette spørsmålet seg: Mon jeg er til Herren *rett* omvendt? Med forskrekkelser leser jeg i min Bibel om de mange som mente seg å ha denne saken klar, men tck feil. De levde i god tro og ble evig bedradd. Mt. 25, 1-13, 22, 1-14, 7, 21-23 osv. For å få dette klart må vi gå til Ordet og spørre: Hva er *sann omvendelse*.

Skriften sier: Sann omvendelse er å komme i et *rett forhold til Jesus*. Det er å komme i et slikt forhold til Ham at Han får være *det* for hjertet, som Han av Gud er bestemt til å være. Og kommer vi i et rett forhold til Ham, så kommer vi også i et rett forhold til Gud, djevelen, verden og vårt eget kjød. På grunn av dette, sier Skriften at omvendelse er å snu om og å fatte et nytt sinn.

Ut fra det som nå er sagt, kan vi spørre: Hva er et *rett* forhold til Jesus?

Ordet sier at Jesus er en *stedfortreder*. Han er ingen hjelp til selvhjelp, ingen kraft til selvbeherskelse, ingen ved Guds-hjelp-frelser, men en *stedfortreder*. Han er en mann som Gud

har satt inn i vårt sted, fordi det ikke var stoff i oss til å ha med Gud å gjøre. På grunn av vår fordervede natur måtte Gud sette oss til side og sette en ny mann inn i vårt sted. Dette er i hovedsaken hva Jesus er.

Ut fra dette ser vi da hva et rett forhold til Jesus er. Det er i meg selv å bli til *intet*, så Jesus får være *alt* i mitt sted. Det er i meg selv å være *død*, så Jesus får være mitt *liv*. Det er i meg selv å være totalt *urettferdig*, så Jesus får være min *rettferdighet* for Gud. Det er i meg selv å være totalt *vanhellig*, så Han får være min *hellighet*. Det er i meg selv å være totalt *uduelig* og *ubruklig* i alle de ting som har med Gud å gjøre, slik at Jesus må være *min mann* og ta seg av disse ting. Jeg er et *intet*, men Jesus mitt *alt*. Det er et sant og rett forhold til Jesus.

Spørsmålet blir da: Hvorledes komme i et slikt forhold til Ham? Av seg selv er det umulig, for av naturen er vi slik innstilt at vi vil gå den galne veg. Vi tror at omvendelse er *selvforbedring*, og å gjøre godt hva en har gjort galt, osv. På denne veg vil vi bare komme enda lenger bort fra det rette forhold til Jesus.

Da er det godt at det er Jesus som er den *gode hyrde* og at det er hyrden

som fører førene.

Ved motgang, sorg og trengsel får Han oss ofte i tale. Han får oss til å legge øret til.

Ved sitt Ord i *lov* og *evangelium* fører han oss inn i det rette forhold til Jesus.

Og merk, Han begynner alltid med loven først. Hvorfor? Av to grunner: 1. Loven er det språk vi forstår. 2. Ved loven dreper Han oss og bereder rum for Jesus.

I loven sier Gud alltid du, du. Du skal — du skal ikke. I loven setter Gud oss i arbeid, så vi skal få *erfare* hva slags stoff vi er av. Vi oppdager at vi er det motsatte av hva vi skulle være. På erfaringens veg blir vi ført til denne erkjennelse: i meg, det vil si i mitt kjød bor intet godt. Jeg er kjødelig, solgt under synden.

Ja, men du må ta deg sammen, sier en stemme. Du må be mer, lese mer, være mer varsom og årvåken, så skal det lykkes.

Dette fører til nye forsøk, som alle ender i fortvilelse over seg selv og vi må sukke: akk, jeg er *håpløs*, jeg er *fortapt*. Just denne *erkjennelse* var det loven skulle gi deg. Nå er du kommet i den stilling at du trenger en mann i ditt sted til å ordne dine saker hos Gud, om du i det hele skal bli frelst.

Dette kaller Skriften å dø under loven. Når denne død er inntrått, da er du kommet så langt i din *erkjennelse* at Jesus kan få komme til med sine summer.

Han sier: Hvorfor strever du? Kom til meg du som strever. Jeg vil gi deg hvile. Dette som du strever med og ikke får til, det har jeg fått til i ditt sted. Jeg har bedt, angret, elsket og sonet. Alt hva du trenger for å stå i et rett forhold til den Hellige, har jeg fullført. Lat meg nå få være din mann i ditt sted for Gud. Jeg er en soning for dine synder, jeg er deg en evig rettferdighet for Gud. Jeg er deg en evig seier over synd, død og djevel. Sett deg her og hvil deg ut, kjære sjel. Du er for sen med ditt strev.

Ja, men kan jeg stole på Jesus som jeg er nå? Ja, det er nettopp fordi du er *slik* som du er, at du *trenger* Ham og har *fatt* Ham. Derfor bør du ikke vente lenger. «Kast deg i Frelserens armer, legg deg til ro ved hans bryst».

Således fører Gud oss ved sitt Ord i liv og evangelium til et rett forhold til Jesus.

Er jeg *rett* omvendt? Når noe svarer til sin *hensikt*, er det *rett* etter Skriften. Har din omvendelse ført deg til Jesus, så du har begynt å stole på Ham som din *stedfortreder*, ja, da er du til Herren *rett* omvendt.

Gud er trufast!

Av V. Færevåg

I kvart menneske, kor primitivt det enn måtte vera, er det nedlagt ein trøng etter tryggleik.

Likevel er det ikkje vanskeleg å merka kor frykta jagar så mange, for det er så mykje i tida som røvar bort

grunnen unde den trygge ro. Og dei strevar kvar på si vis etter noko som kan skapa tryggja. Trygd — er eit ord som er velkjent i tida, og mange slags trygd er der også. Men der er ikkje nok, og så spørjer menneskja vidare. Mange tek vegen inn i slike ting som

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord

S. Botnens Boktrykkeri, Stord

Red. : Amund Lid, Norheimsund

Eksp. : Margr. Skumsnes, Kårevik

Stord Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr.

Blir halde oppe med frivilj. gäver

Norsk Luthersk Lekmannsmisj. :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, Stord. Tlf. 69

Kass.: Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213

Bankgiro : Vikøy Sparebank
Norheimsund 10093/955

kan gi ei kort gløymsla — inn i eit diktat tilvære, inn i så mange slags rus. Den tener berre i neste omgang til å auka frykta. Og — så har dei ikkje ro likevel, men vert jaga frå det eine til det andre, rotlause og kvilelause.

Finst det då ikkje noko på jorda som kan gi full tryggleik? Nei — ikkje av det som jorda gir. For same kva tanken leitar seg fram til, så skjelv grunnvollen under det, for alt som tenkjast kan på jorda er underlagt vesalldom og forgår til slutt. Lukkeleg er den som let *det* stå fast, for då vert ein berga frå å setja lit til forgjengelege ting.

Vender me oss så til sjelslivet si skjulte verd, finn me heller ingen fast og urokkeleg storleik — ein me fulit og sikkert kan stola på. For det finnst ikkje det menneske skapt som fullt ut er til å tru. Derfor seier Guds ord klært at forbanna er den som set si lit til menneske. (Jerem. 17, 5). Det vil seia at om me stolar på menneske, sjølv om det er det beste menneske me veit om, så står me likevel i fâre for å verta bedregne.

Nei, ein kan heller ikkje festa lit til

seg sjølv. For Guds ord seier at hjarta er svikefullt framom alt anna, det er läkt og ingen kjenner det (Jer. 17, 9). Dette gjeld også mitt og ditt hjarta.

Så sit mange, også av oss kristne, nedsokne i frykt og nervespenning av ymse slag, fordi sjela ikkje får leggja seg trygt og barnsleg til kvile, og kjenna at nå er alt vel.

Då er det frigjerande og godt å få høyra ei røyst utanfrå og utanom alt det verda ropar og lovar. — Denne røysta fortel om noko uforanderleg, om at *Gud er trufast*.

Og her er me ved det einaste, absolute og faste grunnlag ei menneskesjel kan kvila på. — *Gud er trufast, for han kan ikkje fornekta seg sjølv.*

Derfor kan me få stole på at han er trufast mot sitt eige. Det gjeld den lov han har kledd i ord og bunde både seg sjølv og oss under. — Og han er ikkje mindre trufast mot det ord evangeliet forkynner, at der er forlating for alle synder, så heilt og avgjort at me tør tru oss reine og fullkomne for Gud i Kristus. Og derfor kan me og ingen ting av det som skal tena oss til liv og gudlegdom.

Me skal gjennom dette erkjenna at det er fordi Gud er trufast at han refesar og tuktar borna sine, ja, at det også er det som er grunnen når han forstøyper og fordømer dei ubotferdige. Han ville ikkje vore trufast mot seg sjølv utan.

Men nett derfor skal me og få fryda oss i at Gud er trufast mot sine barn, så trufast at om ei kvinna gløymer sogbarnet sitt, så gløymer ikkje han sine. Og han gav oss dei største og dyreste lovnader, som alle får si oppfylling, for *Gud er trufast*.

Dette skapar ein tryggleik som overgår alt vit, og den gjeld med full ver-

For det som eit menneske sår, det skal det og hausta.

AV Amund Lid

Dette er ei livslov som Gud har lagt ned i naturen og i menneskelivet. Og Guds ord fortel at den som ikkje bryr seg om eller overser denne lova, han fer vill og spottar Gud. (Galat. 6, 7-8).

Når det gjeld naturen så er nok dei fleste menneske kjend med den og innrettar seg etter den, for ingen sår korn og ventar å hausta poteter, eller sår ugras og ventar å hausta edle og matnyttige vokstrar.

Men når det gjeld menneske sitt åndsliv, då ser det ut for at dei fleste overser denne livslova, og fruktene uteblir ikkje. For det som eit menneske sår, det *lyt* me og hausta.

Eit døme frå livet kan gjera dette klart. Ofte les me i avisene om ungdomen og den aukande kriminaliteten, sædløysa, skilsmissé og forakten for lov og rett i samfunnet o.s.v. Mange undrast over dette og spør etter årsak og hjelperåder. Det er berre ei ånde-

di for alle som tek si tilflukt til han.

Men han er også trufast mot sine tenarar, som han har sendt ut for å herleggjera hans store namn og forkynna hans pris. — Så får me halda fram i tenesta for å nå dei som ennå lever i syndene sine, og til dei av hans barn som har det tungt i striden. Og lat det tona for oss at *Gud er trufast*, ja, endå om me er trulause, så er han framleis trufast, for han kan ikkje fornekta seg sjølv (2. Timot. 2, 13).

(Etter Krinshelsing.)

leg blind slekt som har vendt seg frå Guds ord, som spør slik. Går me til Guds ord, så ligg både årsak og hjelperåd klart i dagen. Det som me her lyt hausta, og sidan vil koma til å mæta hausta, det er berre fruktene av den sæd som foreldre og samfunn har satt i slekta som veks opp.

Som lekamen treng føda for å leva, slik treng også ånd og sjel føda — åndsføda. «For menneske lever ikkje av brød, men av kvart ord som går ut frå Guds munn». Den åndelege føda som samfunnet gjev slekta som veks opp, den er sædet som veks opp og ber frukt i slekta som kjem. Er sædet godt så kan det byggja ein god karakter hjå dei unge og eit godt samfunn, men er det därleg, vil det riva ned og øyda det som farne slekter har bygt opp.

Slekten før oss fekk si åndsføda frå Guds ord, i heim, skule, kyrkje og bedehus, og frå den religiøse og oppbyggelege litteraturen som då stort sett rådde grunnen i heimen si bokhyile. Om ikkje alt fall i god jord og bar grøda, så var det mykje som bar god frukt i heim og samfunn.

I vårt slektledd er mykje av dette trengt unna, og eit anna sæde blir satt, så dei unge får ei heilt anna sjeleføda.

HEIMEN.

Der er Guds ord og den daglege anadtakt avløyst av radio og fjernsyn, og den oppbyggelege litteraturen av den såkalla «skjønnlitteraturen», og av ku-lørte vekeblad, som for ein stor del

inneheld kriminalitet, utruskap og sædløysa. Dette gjeld også mange av dei heimane som kallar seg for kristne heimar. Og der som radioen ennå av og til bringer Guds ord inn i heimen så er det medan mor arbeider med husarbeidet, far les i avis og borna er opptekne med sitt. Dette riv ned respekten for Guds ord, tek bort andakt og alvor, og legg alt tilrette for djevelen som stel bort sædet så det ikkje nær inn til samvit og hjarta. Eit mørkt bilet, tenkjer du. Men er det sant? Korleis er det i din heim?

SKULEN.

Her vert Guds ord, kristen kunnskap og kristen påverknad litt om senn trengt unna, til fordel for humanisme som utviklingslæra og anna som ikkje er mat for sjela og trueslivet. Hensynet til lekamen og jordelivet går framfor og tek plassen og tida frå det som gagnar sjela og livet med Gud. Forkynninga og lærdomen frå Guds ord, den levande trua og påverknaden vert trengt unna, og me får religions-opplysning og kunnskap i staden. Det er ennå på tale at me skal få opplysing og kunnskap om *alle religionar*, endå om grunnlova seier at den Lutherske læra ska' vera vår tru og lære i heim og skule. A få dei ti boda trykt på ein plakat og hengt opp i skulane, det kan ikkje erstatta det å få dei inn frå foreldre og lærarar som sjølv lever i trua på Jesus, og trur Guds ord og prøver å leva etter det.

Kampen for å bevara kristendoms-kunnskapen sine timar i skulen er bra, men kva hjelp er det i å bevara timestalet om dei blir nytta til å så vantru i staden for trua på Gud og hans ord?

SAMFUNNET.

I kvar bygd og by har samfunnet kommunale kinoar eller staten har bilande bygde kinoar. Dertil så har staten monopol på radio og fjernsyn, som dagleg sår sin sæd i heimane. På alle bil- og banestasjonar, reisesentra og andre sentrale stader har me kioskar og andre forretningar som sel bøker og kulørte vekeblad. Her finn den store del av vår ungdom si sjelfføda.

Mykje av det som her blir sätt inneheld kriminalitet, sædløysa, lettsinn, utruskap, tjuveri, mord, uærlegdom o.s.v. Mange av dei personane dei unge møter og omgåst her er slike som Guds ord kallar røvarar, mordarar, tjuvar, skjøker og horkarar. Eit gammalt od scier at «lägt lag spiller gode sader». Desse personane blir heltane som dei unge ser opp til og lærer av. Tvilar du på dette, så vil eg rå deg til å ta ein tur til ein kiosk eller kinoplakatane. Titlane og bileta der skulle vera nok til å overtyda deg om kva for ein sæd som der blir sätt. Eller du tek ein tur inn på hybelen til ein av våre tenåringar og ser på lesestoffet på nattbordet, under hovudputa eller madrassa og bileta av heltane frå film og blad som dekker vegger og tak.

Lyttar du så til dei unge sin reaksjon og innstilling til lovbroten som trafikksynder og andre, så vil du snart høyra at det er lovbytaren dei ser opp til, medan dei foraktar lensmann og politi som handhevar lov og rett. For dei mange er den som ser gjennom fingrane med lovbroten ein god lensmann.

Det lovar ikkje godt for det samfunn som har ein ungdom med ein slik tenkjemåte og moral. Her nyttar det lite å klandra dei unge. Det er heimen og samfunnet som har ansvaret, og det me sår lyt me hausta. Du som er med i Storting,, by- og heradstyre, du er

ansvarleg for det du er med og sår gjennom kino, radio og fjernsyn, og like eins du som er med og spreier smusslitteraturen. Eg kan ikkje forstå kvar kristne forretningsmenn har samvitet, som om dagen sel slik litteratur og om kvelden og helga er med i det kristne arbeid.

Og som foreldre er me sette til vern om heim og barn, og står ansvarleg over for Gud for det me slepper inn og sår i heimen.

«Far ikkje vilt! Gud let seg ikkje spotta, for det som eit menneske sår, det skal nan og hausta».

HJELPERÅDER.

Alle menneskelege hjelperåder som samfunnet prøver å motverka denne utviklinga mellom ungdomen med, dei vil nok slå feil, så lenge dei samstundes forsvarar og fortset å så denne sjelefordervande sæd. Bibelen viser oss berre ein veg og ei hjelperåd. Det er å venda om til Gud, og lata Guds ord få rom i hjarta, heim og skule, i kringkasting og fjernsyn. Kvar gong du er med som fadder eller ber dine eigne born til dåpen, så lovar du inne for Guds ansikt at du vil forsaka djevelen og alle hans gjerningar og all hans åtferd. Korleis er det med det i praksis i heim, skule, forretning, herads- og bystyre, storting, og i kyrkja og kristent arbeid?

«Av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brann? Hva hjelper det vi vet du døden for oss led, når vi ei står mot Satans verk i troen frisk og sterkt», song Brorson.

Anten du trur det eller ikkje, så er du med og sår ein sæd der du lever, i heimen, i arbeidet, og kvar du lever og ferdast. Du kan så to slags sæd. «For den som sår i sit kjøt, skal hausta

tyning av kjøtet, men den som sår i Anden, han skal hausta øeveleg liv i Anden».

A SÅ I SITT KJØT.

Det er stor skilnad der kjøtet rår i hjarta og heim, og der Anden rår. Guds ord seier at kjøtsens gjerningar er openberre, slike som: vantru, spott, lettsinn, skamleg tale, vanvyrdnad for Guds ord og Guds folk, vreide, hat, usemja, løgn, utruskap, upålidelighet, baktale, havesykja, øresykja, sut, klage, misnøye, o.s.v. Dersom dette får leva og rå i hjarta, sinn, ord og gjerning, så vil du møta det same att hjå dine eigne born, og så langt du rekk.

Men kjøtet kan også bera ei finare frukt. Den kan visa seg i at du er varsam i ord og livsførsel, i arbeid for det gode, i ei idealistisk ånd og sinn. Humanismens ånd, syn, tankar og gjerningar har fått stor plass i vår tid, i heim, skule og samfunn, og den har også trengt langt inn i kristen forkynning og arbeid. Om dette har stort verd her i verda, så høyrer det kjøtet til, og dersom du ikkje finn frelse i Jesu blod og blir fødd på ny ved trua på Jesus, så er du og sår du endå i kjøtet og du må hausta tyning av kjøtet — fortapinga.

A SÅ I ANDEN.

Der Jesus og Anden bur i hjarta ved trua og rår i livet, der blir det satt ein annan sæd. Som: frykt for synda, anger og sorg over synda, age og frykt for Gud, tru, tillit og truskap mot Guds ord, kjærleik til Jesus, evangeliet og Guds folk, gleda, fred, takksemd, langmod, fråhald, audmykt, eit tilgivande sinn, sanning, ordhalden, tolmod, lidning og truskap mot Jesus og evangeliet. Dette kan åleine Anden verka ved

ordet frå Gud og trua og synet på Jesus og evangeliet.

Dette Andens verk og denne sæd ber ei ganske annan frukt i barnesinnet, heimen og samfunnet.

MENIGHETEN.

Også her kan me så i kjøtet og ved Anden. Forkynninga kan vera visdom og kunnskap som er lerd av andre ved forstanden, men utan at ein har erfare det i samvitet og hjartelivet. Tome læresetningar og ord utan ånd og liv, som ikkje når samvitet og ikkje er mat for nådelivet. Slik kan det også vera med dei personlege vitnemåla. Arbeidet kan fremjast ved menneskelege midlar som makt, æresykja, ved det som er stort, og ved å appellera til mennesket sine syndige eigenskapar. Skrifta seier at kjøtet gjer ikkje gagn, det er Anden som gjev liv.

Men har du erfare songaren sine ord: «Jeg var fortapt og så ingen vei, da så jeg blodet, ja blodet. Da ingen makt kunne frelse mig, da frelste blodet. Da fikk jeg kaste min byrde av, da fikk jeg svømme i nådens hav, takk være blodet, ja blodet», og lever du i

Andens lys og tukt over di synd og den vonde natur og sæd som du ser i ditt indre, i liding og sorg over kulden og likesala du ber i ditt hjarta og mangel og fattigdom på det gode, men finn lækjedom i ordet om Jesu sår, død og blod som vart utrent til frelse for syndaren, då lever der og blir sått Andens frukt, som er kjærleik, glede, fred, langmod, godleik, truskap, spaklynne og fråhald.

Sår me i kjøtet, så kan me nok vinna anerkjennelse og bli store og akta og rike både i liv og teneste som dei i Efesus og Laodikea. Men Gud aktar det ikkje meir enn at han må spy det ut or sin munn.

Men lever, ferdast og sår du i Anden, så vil du nok bli ringeakta, rekna for inkje og mange vil halda seg borte frå deg, som det står om Jesus i Esa. 53, men du vil hausta evig liv av Anden.

Midt i vår ytre rikdom og store kristelege verksemd, er det stor mangel på foreldre, lærarar, leidarar, som lever her.

Les Jesu brev til menigheten i Openber. 2 og 3 kapitel. «Den som har øyra, han høyre Andens tale til menigheten».

Frelsесvisshet – Åndens vidnesbyrd.

Av Olav Valen-Sendstad

3. Åndens vidnesbyrd.

«Ånden selv vidner med vår ånd at vi er Guds barn» (Rom. 8, 16). Det er Paulus' forklaring på hvorledes frelsesvissheten grunnes i oss.

Den er et dobbelt vidnesbyrd i våre hjerter: et vidnesbyrd av vår ånd, og et vidnesbyrd av den Hellige ånd.

Den visshet som er gitt oss i og med dette dobbelte vidnesbyrd, det er først den ekte bibelske visshet. Ifølge vår bibel er nemlig enhver sak fast og urokkelig viss alene ved *to vidners ord*. Det sa Moses (5. Moseb. 15, 19). Det sa Jesus (Matt. 18, 16, Johs. 8, 17) Det sa Paulus (2. Kor. 13, 1). Og det sa He-

breerbrevets forfatter (Hebr. 6, 18). Og noen annen bibelsk visshet i en sak — hva for slags sak det enn er — finnes ikke.

Derav må vi nu også forstå at visshet langt fra er det samme som en *følelse*. Vi sier ofte: «jeg føler meg viss på o.s.v.» Og etter det ord er visshet en art følelse. Men den bibelske frelesesvisshet er ikke en art følelse, det er en sak som står fast ved *to vidnesbyrd*.

Visseleg følger der følelser med denne visshet. Man føler seg stundom fylt med glede og fryd — kalt frelesesfryd, men man vilde ynklig bedra seg selv om man trodde visshet og frelesesfryd var det samme. For da var man viss på sin frelse bare når en var *glad*. Nei, og tusen ganger nei. Den visshet som er egentlig og sann frelesesvisshet, kan man ha midt i den sværste kamp, lidelse og anfektelse, den kan en ha i hjertet under Guds tungeste tukt, når en føler alt annet enn fryd og glede. Det er et gruelig kjødelig vesen, som setter frelesesvisshet og frelesesfryd som det samme. Ti frelesesvissheten er *årsak og grunn til frelesesfryd* og denne fryd er derfor en *virkning* og *følge* av vissheten — At vissheten således er som en urokkelig *grunn* forut for alle slag skiftende følelser og stemninger ses bl. a. av Hebr. 3, 14, hvor det ord som er oversatt med *visshet* («vi har del med Kristus, såframt vi holder vår første fulle visshet fast inntil enden») — egentlig betyr: sikker grunn, underlag grunnlag. Det kan umulig være en følelse du skal fastholde, for det er uggjørlig, men fastholde grunnen og grunnlaget inntil enden, det er mulig. — Det er også klart av Rom. 8, 15, hvor det ord som er oversatt med *rope* («I fikk barnekårets And, ved vilken vi *roper*: Abba, Fader»), egentlig betyr et skrik eller rop som trenger seg frem fra et

beklemt indre — d.v.s. du kan ha vissheten om at himmelens Gud er din Far om enn hjertet er beklemt i nød og smerte og ikke kjenner noen fryd.

— — —
Hva er da det dobbelte vidnesbyrd i hjertet, der er som en fast, usvikelig grunn gjennom alle slags skiftende følelser og stemninger?

Det første er *vår egen ånds og samvittighets vidnesbyrd*.

Det annet er *Guds Ands vidnesbyrd*.

Disse to vidner sammen: «Ånden selv vidner sammen med vår ånd, at vi er Guds barn», sier Paulus.

Hvorpå kjennes nu disse fra hinanden? Og hvorledes er de forenet?

Vi vil prøve å vise det ganske kort — enskjønt der kunde skrives mange bøker om det.

— — —
Paulus taler manger om hvori hans egen ånd gav vidnesbyrd.

For det første er han rede til å ta Gud til vidne på at han taler og lever sant (Rom. 1, 9, Fil. 1, 8). Og denne høye tale tør han føre fordi han i sin samvittighet vet at han har sagt sig løs fra «skammelige snikveier», fra «list» og «forfalsking av Guds ord» (2. Kor. 4, 2). Han er villig til — for å bruke det uttrykk — å la sig vrenge, gjennomskue, blottstille og gjennomforskes av både Gud og mennesker.

For det annet våger han å si at han tjener Gud i en god samvittighet (2. Timot. 1, 3), fordi han i all sin gjerning som apostel vandret med ordet om korsets nåde, og ikke med kjødelig visdom (2. Kor. 1, 12, 1. Kor. 2, 2 f.) Til tross for at han visste han var en synder (1 Tim 1, 15), hvis eneste redning var Jesu rettferdighet (Gal. 2, 16), har han den gode samvittighet for sitt uhyklede forhold til Ordet.

Altså: dette er vår egen ånds vidnes-

byrd om at vi er omvendt til Gud og er hans barn, nemlig at vår samvittighet, om den enn dømmer oss for synd, *dog ikke anklager oss for vårt forhold til lov og evangelium, men stadfester at vi har gitt oss inn under ilt Guds ord* — uansett de følger det får: enten loven skal støte oss ned i helvede, eller evangeliet skal løfte oss i himmelen, eller Ordet skal føre oss opp i trengsel i verden, hån, spott og forfølgelse, skjellsord og ukvensord fra all falsk religiøsitet (studer hertil nærmere Sal. 119).

Dog kan dette ene vidnesbyrd ikke gi oss *full visshet*. Ti er vi heri enn visse på oss selv, at vi er arme, fortapte syndere der må gi oss inn under Gud og Ordet, så er der ennu ikke kommet noe vidnesbyrd fra Gud. Derfor er det annet og avgjørende vidnesbyrd egentlig *Guds Ånds vidnesbyrd*.

Hvorpå kjennes så Guds Ånds vidnesbyrd ?

Herom sier Jesus : «Sannhetens Ånd, som utgår fra Faderen, han skal vidne om mig» (Johs. 15, 26). Guds Ånds vidnesbyrd kjennes altså først og fremst på at det *handler om Jesus*. — Med hvilke midler vidner han om *Jesus*? Den Hellige Ånd er, som før sagt, *aldri* uten utvortes middel, *alltid* forbundet til Ordet. Derfor bruker han Ordet i skriften og forkynnelsen og erindringen til å herliggjøre Jesus, til å ta av Jesu nådes og herlightets rikdom og forkynne og forklare for oss. (Johs. 16, 14).

Og da forstår vi hva meningen er : Dette er den Hellige Ånds vidnesbyrd i våre hjerter at han opplyser vår fornuft og vårt hjerte til å se, tro og erkjenne at vi er frelseste Guds barn av uforskyldt nåde for Jesu offers skyld, i kraft av syndenes forlatelse i hans

navn, og i kraft av en tilregnet rettferdighet ved troen på ham.

Det er altså et vidnesbyrd der binder oss fast til Jesus, til Ordet og til Guds frie, uforskyldte nåde, samt opplyser våre hjerter til å tro at Jesus er vår («min») frelser.

Hvor disse to vidnesbyrd *forenes*, der kommer en fast, usvikelig visshet i hjertet om å eie frelse hos Gud. Men vissheten er aldri uten dette *dobbelte* vidnesbyrd.

For har vi bare vår egen ånds vidnesbyrd, men ikke Guds Ånd, da er vi liksom de der svever mellom himmel og jord, og ikke vet om vi skal fare ned eller løftes opp, ja, vi er liksom nøkne, skrikende, forpinte — da vi vel ikke er i tvil om oss selv, men har ingen fast grunn i Gud. Men hvor da Guds Ånd begynner å vidne med ordet om Jesus, der kommer grunn, visshet, trøst og fred og usigelig glede.

På den annen side er det en vidt utbredt syke og en åndelig last i våre dager å ville *ha Guds Ånds vidnesbyrd*, men man vil ikke gi sig inn under Ordet og bli en synder, og har derfor ikke en god og ren samvittighet for sitt forhold til Ordet. — Hva slike mennesker skryter om av «åndsfylde», «frelsesfryd» «kraft» og desslike er intet annet en et kjødelig blendverk hvormed de er forherdet og farer til Helvede — hvor ikke all deres falske «åndelighet» kan hjelpe dem. Så er det også i våre dager ikke bare en ganske falsk dyrkelse av Ånden, men også en del falske røster der vil gi sig retroenhets skinn ved ikke å vike tilbake for endog å ta Jesu kjære navn og dyre blod på sine forfengelige leber. Men det er hyklere som sier Herre, Herre (Matt. 7, 22) og som er forbannet fordi de ikke elsker Herren Jesus (1. Kor. 16, 22), dersom de ikke

forut for sin tale om Jesus og Anden har *sin egen ånds vidnesbyrd at de i sannhet har gitt sig inn under Ordet* med sitt hjerte og liv — og ikke bare i hodet og teorien.

Men hvor disse to vidnesbyrd er fornet i hjertet, der er sann og usvikelig visshet. Det er den sanne seier over verden (Les Johs. 5, 4 f. —)

Når vissheten kommer i hjertet, da er en av de første virkninger en levende beivisthet om å ha fått et nytt *lys* i erkjennelsen, et nytt *liv* i hjerte, en ny *pakt* med Gud og en ny *nådens stand*. — Derfor må her komme rik glede og takksigelse, en ny sang på leben og i hjertet om lammet, en ny lyst til å bekjenne hans navn for andre, og kjærlighet til sjelers frelse i den indre missjon i fedrelandet og i den ytre misjon i fremmede land.

Da det imidlertid aldri er noen fornunt å leve i de samme følelser og gleder og vilkår hver eneste dag, så kan der komme mangehånde omskiftelser, ikke minst ved fristelser og fall, synd og trengsel, prøvelser og tuktelser.

Herunder er det en av de aller allmindeligste erfaringer vi gjør, at den sterke glede over vissheten taper sig. Da begynner mange å få tvil: noen får tvil om det er «rett» med dem, andre får anfektelse på om hele deres erfaring kanskje bare var innbilningsvås, o.s.v. Og når de så leser i Bibelen disse ord: «Vi har del med Kristus såfremt vi holder vår første fulle visshet fast inntil enden» (Hebr. 3), ja da blir de reddet og tenker: Her står det at jeg må holde vissheten fast, for elles blir jeg ikke frelst. — Og så begynner de med et opprivende mas og strev for å fastholde vissheten. Da de vet hvorledes de fikk vissheten *første gang*, så gjør de den *første gang* til målestokk

for alle opplevelser, og tenker: Hvis jeg ikke opplever kontakten med Gud slik som *første gang*, så er det galt.

Men så «får de det ikke til!» De leser Bibelen — nei, ingen ting blir slik som første gang, de går på møter — nei, ingen ting har det liv som *før*, de vidner om frelsen — nei, de føler sig bare tommere enn *før*, de ber til Gud — nei, de får ikke kontakten som *før*.

Her har nu Djedelen spilt dem et fint puss. Mens de nemlig første gang frigjordes ved Ordet om Jesus, så er de nu bare blitt opptatt av opplevelsesmåten og føle-måten, og gjør den til norm. Dermed drives disse arme sjeler inn i en form for treldom som vi vil kalte *opplevelsestreldom*, til en viss forskjell fra *lovtreldom*. Ofte blir disse arme Guds barn helt apatiske og margstjålne, idet de mener de må vente på en «*fordyelse*» eller ny «åndsopplevelse» for å kunne «få det godt» og bli normale kristne igjen.

Det disse trenger er bare å få sig forelagt det enkle Guds ord, så de kan se at de farer feil.

Og forklaringen er denne: Når det står at vi må fastholde vår første fulle visshet, da menes det ikke at vi må fastholde bestemte opplevelser eller følelser som norm og målestokk for alt gudsliv. Det som menes blir klart om vi oversetter Hebr. 3, 14 slik:

«Vi har fått del med Kristus, såfremt vi holder vårt *første grunnlag fast*» eller: «såfremt vi holder vår *begynnelsesgrunn fast*». D.v.s. at frelsen består ikke i å fastholde en *opplevelse*, men i å fastholde *grunnen* til opplevelsen, innholdet, prinsippet og gjenstanden for opplevelsen.

Og hvad var vel grunninnhold og prinsipp i det første frigjorde liv?

Jo, det var Ordet.

Vil du derfor nu ta Bibelen frem og lese Hebr. 3, 14 i sammenheng fra vers 13 til 16, så må det bli dig aldeles klart at her handler det ikke om å fastholde visse opplevelser og følelser, men om å fastholde formaningen — d.v.s. det *prophetiske og apostoliske ord*. Det var Ordet som var middel, gjenstand og prinsipp i ditt første Kristenliv. Og hvad gagner det dig å mase med å ha *liv*, hvis du ikke har det som skaper og oppholder, føder og nærer *liv*? Alt «*liv*» som er uten livets skaper og nærer, som er uten Ordet, er ikke noe *liv*. Det er falsk åndelighet, skinnliv — det er hykleri, vås og død.

Og nu kan det falle lys over hemmeligheten med *å bli bevart i visshet og frimodighet*.

Bevarelsen i frimodig visshet, tvert imot Guds vrede, mot Djævelen, mot synden, mot verdens hån og spott, mot all forførelse til religiøsitetens falske og fordervede åndelighet, ligger deri om du får bli bevaret i *det dobbelte vidnesbyrd i hjertet*. Og da nu den Hellige Ånds sallige og trøstelige vidnesbyrd bare gis til dem der har sin samvittighets vidnessbyrd om å ha gitt sig inn under Ordet, så er enhver bevarelse for Gud til enhver tid ganske avhengig av at man i sannhet *vil bli i Ordet*, bli i lov og evangelium, la dette ord tukte og trøste, bøye og opphøye, avklæ og iklæ oss. Ti det er en ganske umulig ting å *bli i Jesus*, dersom du ikke vil bli i *hans ord* (Johs. 15, 6-14) For det er troens aller edlest og aller helligste gjerning å stille sig inn under Ordet, og henge på det tvert imot hele verden og sin egen fornuft. Jo mere du i troen (-merk at vi sier: *i troen*) henger på Ordet, som ditt lys og din veileder, desto mere får du også Åndens vidnesbyrd i hjertet!

Må du da enn stundom vandre i troens daler, hvor du bare ser din egen

avmakt — om du enn i troen forventer hjelpen fra Herren, så får du også løftes opp i visshetens faste stade, og se både Gud, Jesus, dig selv og hele verden gjennem Ordet.

Hvor er det derfor en ubegripelig og salig ting å vandre i Ordet !

For den som vandrer i Ordet, vandrer alltid i troen, og hans vei skal rikelig opplyses fra oven med visshet, takk og glede. — «La derfor Kristi ord bo rikeleg iblandt eder.»

Bønn :

O, himmelske Far, Kjære Herre Jesus, du som har talt ditt livgivende ord ved profeter og apostler, forat vi skal ha usvikelig lys på veien til himmelen, gi mig din Hellige Ånds nåde og en daglig tilskyndelse til å stille mig inn under Ordet, til å holde selvprøvelse i lov og evangelium. Bevar mig fra alt svik og fusk i hjertet, at jeg ikke må lese ditt ord og høre din tale således som det kør i mitt kjøds øren og lyster min gamle natur, men hjelp meg ved din Hellige And å ta Ordets sanne mening inn i et troende og ydmykt hjerte, for at jeg må vandre på dine veier.

Gi meg standhaftighet og villighet til om nødvendig å lide trengsel i verden, bare jeg må ha min samvittighets vidnesbyrd om å vandre etter ditt ord og din nåde. Og hold ikke din Hellige And tilbake fra meg, men la ham daglig og alltid vidne for mitt hjerte, så jeg alltid må smake gleden, trøsten og freden i dig, o Gud, selv om jeg trenges i verden. Og bevar meg i vissheten om å eie det evige *liv*, bevar meg i Ordet om min Jesus tvers igjennem dødens mørke og ensomhet til jeg ser dig som du er. Åre, takk og pris skje dig, nåderike, barmhjertige, treeelige Gud. Amen.

Slutt.

«Lekmannsmisjonen» —

«Lov og Evangelium».

Bladet Lekmannsmisjonen fekk ei kort levetid, då det kom med sitt første nummer til jula 1964, og det siste til jula 1965. Av ulike årsaker mislikar mange namnet på bladet, og av den grunn vedtok årsmøte i sumar å skifta namn. Det nye namnet blei Lov og Evangelium, og kjem her med sitt første nummer.

Red.

Frå arbeidet

Styret hadde møte i Norheimsund 28.-29. desember, og der blei det mellom anna lagt planar for arbeidet i det nye året. Me tek med her ein del av dei.

Ruter for forkynnarane i N. L. Lekmannsmisjon vinteren 1966 :

Jon Berg : Rogaland, sør for Boknafjorden. Agder.

Ole Brandal : Sunnmøre, Namdalen, Sunnhordland.

Anders Eide : Til disposisjon.

Gudmund Hjorthaug : Brumunddal, Hardanger, Sunnhordland, Bergen, Brekke i Sogn, Masfjorden.

Amund Lid : Sunnmøre, Bremnes, Telemark, Namdalen, Trondheim.

Reidar Linkjendal : Namdalen, Trondheim, til disp.

Godtfred Nygård : Haugesund og omegn, Setesdalen, Oslo-Østfold, Telemark.

Margrete Skumsnes : Bladet, lydbandsentralen, vitja kvinnelaga i Sannidal og andre stader etter samråd med formannen.

Olav Aakhus : Brumunddal, saman

med Hjorthaug, Setesdalen saman med Nygård, til disp.

Teltverksemda sumaren 1966 :

Jon Berg blir leiari for teltmøta i mai juni og juli. Saman med han blir Ole Brandal som talar, eller ein annan av forkynnarane etter som det høver. I august blir Gudmund Hjorthaug leiari, og Amund Lid blir med han som talar. Dei av dykk som ynskjer teltmøte kan venna dykk til han som er leiari på den tida de ynskjer møta, og gi opp tid og stad. Men gjer det i god tid, så dei får tid til å ordna det som trengst. Sumartida har vist seg å vera ei god møte-tid, og sjøl treng føda også i sumartida, så gå i gang med å leggja planar for teltmøte.

Påskemøta :

I år blir det ikkje internatmøte i påskehelga, som me har hat før. I staden blir det fire påskemøte med privat innkvartering. Årsaka til dette brigdet er at reisa blei lang og opphaldet dyrt på internatmøte, så sjølv om dei har vore fullsette, blei det likevel få som hadde høve til å vera med. Nå blir det fleire møter og dermed kortare reiser, rimelegare opphald, og mange fleire skulle få høve til å høyra ordet i påskehelga.

Namdalens 6.-12. april : Talarar blir Gotfred Nygård og Gudmund Hjorthaug eller Amund Lid. Send innmelding til Ola Lyster, Namsos. Tlf. 2930, innan 30. mars. Pris kr. 25 m/ fam.- og barnemoderasjon. Møtet blir i Skyttarhuset i Spillum, Namdal.

Randaberg 6. - 11. april : Talarar vert Jon Berg og Anders Eide. Innmelding innan 30. mars til Tore Harestad, Randaberg. Tlf. Stav. 40252. 3 møte pr dag Opphald kr. 70 m/ fam.- og barnemed.

Sannidal 6.-11. april : Ole Brandal og Amund Lid eller Gudmund Hjorthaug blir talarar. Innmelding innan 30. mars til Leif Øygarden, Sannidal tlf. Kragerø 83117. Kurspengar kr. 40. Barn under 14 år : kr. 15,-

Tørvikbygd 6.-11. april : Reidar Linkjendal og Olav Aakhus blir talarar. Send innmelding til Odd Dyrøy, Tørvikbygd innan 30. mars. Opphald kr. 20,- pr. dag.

Dette var våre planar, som alle er utan verd om ikkje det blir Den Heilage Ande sin reidskap. Lat oss derfor be : «Ånd fra himlen kom med nåde, kom med liv og lys hernald. La din guddomsmakt nu ráde, gjør oss vis til salighet.»